

Els incendis mostren de nou la incompetència del govern CiU

El gran incendi forestal de les comarques de l'Anoia, el Bages, la Segarra i el Solsonès que aquest estiu ha arrasat 27.000 hectàrees ha evidenciat un cop més quin tipus d'administració pública ha bastit els 18 anys de pujolisme: una estructura burocratitzada, només preocupada en la política de façana i en el «qui dia passa, any empeny», incapaç de planificar a mitjà i llarg termini.

Després dels avisos que emeteren durant mesos tant els bombers professionals com els voluntaris, protestant per l'escassetat de mitjans tècnics i recursos humans per fer front al incendis, arribà la temuda tragèdia. Els focs del mes de juliol arrasaven milers d'hectàrees sense que els operatius disposats pel govern servissin de gaire. Es demostrava que els compromisos del govern d'anys abans, arran dels grans incendis de l'estiu del 1994, havien servit de ben poc; com ho definí el diputat Josep Huguet, «la Generalitat

només es mou a cop de desastre».

Els primers moviments per tal de materialitzar un debat parlamentari —en plenes vacances de la cambra autonòmica— van ser protagonitzats per ERC i IC, als quals se sumà posteriorment el PSC. CiU, sense el suport en aquest cas del PP, no pogué aturar-lo. Les declaracions prèvies al Ple dels dies 4 i 5, d'agost dels membres del govern respongueren sense sorpreses a la doble estratègia mediàtica que CiU aplica quan hi ha problemes: prepotència

El foc ha devastat municipis sencers com Riner, al Solsonès.

desqualificadora davant les denúncies de l'oposició —«no acceptarem crítiques fàcils» advertia el portaveu parlamentari Ramon Camp— alhora que es repeteixen mentides per amagar les evidències i poder així justificar el cofoisme; «no hi ha hagut problemes de

coordinació» afirmava Pujol, o «no es pot parlar de fracàs si crema un foc entre mil» s'exclamava el conseller Marimón.

Davant de les proximitats del Ple, CiU va variar la seva tàctica, veient que l'allau de crítiques des de tots els sectors relacionats →

opinió

Carles Bonet

vicesecretari general
d'Estudis i Programes d'ERC

L'independentisme d'estiu de CiU

No poden sorprendre ningú el *crescendo* nacionalista en les declaracions de Pujol i dels líders convergents. És la típica excitació amb la que cada any s'acomiença de l'opinió pública per tal de deixar preparat el terreny de cara a l'Onze de Setembre. L'escenari, el guió, els personatges i el desenllaç sempre són els mateixos: una escola d'estiu de la JNC, declaració veladament independentista, que si reformes de la Constitució o de l'Estatut, la reflexió des de Queralbs, més endavant l'alcalde de Solsona en dirà alguna de gruixuda... L'excitació durarà fins a les 12:00 pm de l'Onze de Setem-

bre. L'endemà tornarà el seny, tot s'oblidarà i es tornarà a la governabilitat. Fins l'estiu que ve.

Enguany, però, s'hi afegeix un clima marcadament preelectoral. I és així com cal entendre les darres maniobres «nacionalistes» de la coalició de govern. Pujol tracta de portar el clima electoral cap a una bipolarització entre nacionalisme i catalanisme, cosa que, curiosament, també és l'estratègia seguida pel PSC i Maragall.

Pujol afirma que cal canviar el finançament, però des d'ERC tenim l'obligació de recordar-li les innombrables vegades que hem plantejat d'iniciar un procés seriós

de debat, anàlisi i reforma del sistema de finançament des del Parlament i no ha volgut. Tampoc no hem d'oblidar que una part important de culpa que Catalunya no tingui un millor sistema de finançament (per exemple el concert econòmic) la té la pròpia CDC i el seu representant en la negociació de l'Estatut, Miquel Roca, que desestimaren aquest sistema. Fins i tot van pretendre convèncer els bascos que el sistema del concert no els aniria bé! Arzalluz i Ardanza ho han recordat moltes vegades.

També declaren a CiU que volen reformar la Constitució. Una altra «proposta d'estiu». ERC, des

de la primera legislatura, ha proposat reiteradament d'iniciar el procés de reforma de l'Estatut, cosa que només necessita la majoria del Parlament, i el corró parlamentari de CiU sempre ho ha impedit. Ara ens ho hem de creure?

Des d'ERC estem disposats a iniciar un procés de reformes amb qui les vulgui. Però no estem disposats que la necessitat d'aquestes reformes s'utilitzi sense cap voluntat d'aconseguir-les sinó com a tapadora de responsabilitats, de mala gestió o senzillament de combustible electoral.

Les JERC es manifestaren a l'entrada del Parlament.

ERC denuncia el tracte de favor que reben els governants de CiU

Joan Carretero

El diputat Jordi Ausàs i l'alcalde de Puigcerdà, Joan Carretero, encapçalaren l'onada d'indignació popular dels ciutadans de les comarques del Pirineu envers el govern convergent produïda durant l'agost arran del privilegiat trasllat en helicòpter del conseller d'Economia i Finances, Artur Mas, de la Cerdanya a Barcelona per una simple luxació de colze.

El conseller Mas, que va caure per un camí en una excursió per l'estany de la Pera, enlloc d'haver estat traslladat en ambulància a un dels dos hospitals propers —el de Puigcerdà i el de la Seu d'Urgell— perfectament equipats per aquests casos, fou desplaçat en helicòpter a l'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona. Aquest ràpid i costós trasllat, que contrasta amb les dificultats que tenen els ciutadans de les comarques pirinenques per ser traslladats en helicòpter per a casos d'autèntica gravetat, desfermà una tempesta de crítiques dels alcaldes de la zona, amb Joan Carretero al capdavant, que afirmaren que «ens ha dolgut que el responsable d'assegurar l'eficiència dels recursos econòmics i del control de la despesa no hagi aprofitat per donar una lliçó de com utilitzar correctament els serveis sanitaris».

En aquest sentit, el diputat Jordi Ausàs presentà un seguit de preguntes parlamentàries al govern sobre aquest tema «que ha comportat una despesa innecessària i desproporcionada», i criticà el fet que la majoria de ciutadans vegin que mentre ells han de patir «una sanitat amb cues i llistes d'espera» i traves per fer ús dels helicòpters d'urgències, els membres del Govern tinguin aquests tractes de favor.

Jordi Ausàs

amb els espais forestals —ADF, bombers voluntaris, tècnics forestals, alcaldes, Unió de Pagesos...— no cessava de rebatre els «arguments» donats pel Govern. Aquest optà llavors per simular una certa assumpció de responsabilitats i una voluntat d'esmena, per tal d'apaivagar la pressió de l'opinió pública. Mentre es pactava amb el PP unes resolucions del debat «a mida» per tal que Pujol pogués «vendre» alguna cosa després, ell decidia callar uns dies i deixar que els responsables de Governació i Agricultura es defensessin sols, situant-se així lluny d'un desfici que l'implícava de ple. I els dos consellers es repartiren els papers: el titular de Governació, Xavier Pomés, assumia alguns «errors i descoordinacions», tot fent de paraigua de les crítiques al president —tal com apuntà Carod-Rovira— mentre que Marimon, experimentat a negar errors, es mantenia amb el «tot va bé» (i si no va bé es culpa de la sequera, dels piròmans, del vent...)

De les intervencions crítiques dels grups de l'oposició, Josep-Lluís Carod-Rovira en feia un propi resum: «la inexistència d'una política real de prevenció d'incendis, perquè no pot ser anomenada així una inversió de 134 milions per a enguany en comptes dels 6.000 que s'admetien com a necessaris»; acompanyada de l'ausència d'una política de reequilibri territorial, a resultes d'una «concepció barceloninometropolitana del país que acaba sent, a la pràctica, molt poc nacional». Aquesta doble mancança ha dut «a l'abandona-

ment d'unes terres de conreu o de pasturatge que, sense cura de ningú, han vist cremada ara la vegetació descontrolada que se n'ha ensenyorit i que s'ha encès juntament amb els boscos de l'entorn».

Així mateix, dins de l'apartat de denúncies a la mala coordinació dels efectius disponibles, Carod-Rovira lamentà que les discutides ordres donades als membres de la policia autonòmica de desallotjar els pagesos dels seus masos amenaçats pel foc, puguin ser una xacra per a la imatge del cos: «tindria pebrots que els Mossos fessin bo al benemèrit cos de la Guàrdia Civil» que, en aquesta qüestió, sapigué actuar amb més ductilitat que els comandaments del cos català.

Les propostes de resolució d'ERC —a banda de la reprovació de la política global antiincendis i en especial de la gestió de Marimon— especificaven més de 30 propostes d'actuació per resoldre les necessitats immediates dels afectats, així com marcar els eixos d'una política eficaç de prevenció, una millora dels efectius i un replantejament de les directrius d'extinció. En la defensa d'aquestes mocions —majoritàriament refusades per la majoria CiU-PP— el diputat Ernest Benach reiterà que «les demandes dels bombers, que van denunciar la carència de mitjans, s'han demostrat que són una necessitat». Per altra banda, el diputat Jordi Ausàs reclamava un cop més «la prioritització de la política d'afavoriment del món rural» com a la millor mesura de prevenció.

Les setmanes següents al debat han donat un altre tomb a la tàctica convergent: un cop «superat» el trèngol, el govern de CiU ha tornat a l'estil de sempre: cofoisme en l'acció de govern —«màxima prioritat», afirmava a finals d'agost el conseller Mas— respecte d'una zona on s'ha incomplert repetidament el seu Pla Comarcal de Muntanya i un cofoisme acompanyat de la típica estratègia per intentar desqualificar l'oposició: denunciar i sentir-se víctima d'allò que mai ningú no ha dit: «no puc tolerar que es critiquin els cossos dels bombers i dels Mossos d'Esquadra», es queixava Pomés, quan ningú havia qüestionat els seus professionals, sinó els seus responsables polítics. CiU practica ara una versió «tova» de l'embolicada amb la bandera que utilitza Jordi Pujol quan té problemes: del «no m'ataquen a mi, ataquen Catalunya» es passa al «no m'ataquen a mi, ataquen els bombers».

Les conseqüències polítiques, però, tot just han començat. Si a mitjan d'agost tots els dirigents i càrrecs institucionals d'UDC del Solsonès abandonaven el partit, en protesta per la política antiincendis, la visita de Jordi Pujol, dies després, estigué presidida pels actes de protesta i les escridassades de la gent; homes i dones d'uns territoris on CiU havia estat sempre la força hegemònica. Tal i com ho pronosticà dies abans Josep Huguet, «a la Catalunya central Pujol ja no podrà passejar-se només fent voleiar la bandera catalana, sinó demostrant que sap gestionar i que hi ha un bon govern a la Generalitat».

Carod-Rovira planteja les condicions per a un govern pel progrés i la sobirania

La carta oberta a Jordi Pujol i Pasqual Maragall que el secretari general d'ERC presentà el 25 d'agost ha generat un dels principals debats d'aquests darrers mesos, no només per les reaccions de la resta de forces polítiques, sinó sobretot pel convenciment creixent que una de les claus de la propera legislatura al Principat serà ERC, perquè se situa ja fora de l'abast de les tendències centripetes atades per CiU i PSC.

Amb aquesta carta oberta, Carod-Rovira posa la primera pedra de l'estratègia aprovada per ERC en el 22è Congrés Nacional: que reforçant l'espai de l'esquerra nacional, enfront de la bipolarització CiU-PSC, ERC esdevingui força decisiva per canviar les prioritats socials i nacionals del govern.

La carta oberta als caps de llista de CiU i PSC subratlla l'esgotament del model de la transició, i planteja la necessitat d'oferir a la ciutadania uns objectius nacionals clars que tornin a il·lusionar-la. I és només des de l'acceptació d'aquests objectius que ERC es plantejaria donar suport o participar en un govern «**d'aliança pel progrés i la sobirania**». ERC es presenta així com a força de govern, però d'un govern que avanci cap a la normalitat de Catalunya com a nació al si de la Unió Europea, i que garanteixi i estengui l'Estat del benestar al

conjunt de la població.

Carod-Rovira recorda que «**sense estat propi i amb un sistema de finançament injust, que perjudica la cohesió social i la nostra qualitat de vida i que afecta la competitivitat present i futura de les empreses, Catalunya no pot aguantar més aquesta situació que només convé als beneficiaris de la privatització de la sanitat, l'educació o les autopistes de peatge**».

Aquest avenç cap a la sobirania s'acompanya d'unes prioritats en l'acció de govern: programes de suport a les famílies —habitatge i guarderies públiques—; fre a la desertització de les comarques depriudes i a la pobresa; ampliació dels mecanismes de participació ciutadana; fi a «**l'encarcament i la fossilització**» de l'Administració de la Generalitat; situar l'educació com a eix bàsic de la societat del

futur —noves tecnologies, coneixement d'idiomes, formació laboral en contacte amb l'empresa—; l'increment de les infraestructures públiques de comunicació i serveis, o sigui de les inversions de l'Estat; assolir la província única i la «regionalització» i descentralització de la Generalitat; l'impuls d'indústries de la cultura que competeixen en el mercat amb la resta i fer del català la llengua d'identificació de tota la població.

I el repte de fer això possible passa per la modificació de l'actual model autonòmic; aquest «**nou objectiu col·lectiu**», l'Estatut Nacional d'Autonomia, ha d'incloure un sistema de finançament nou —el concert econòmic— i una presència institucional directa a Europa «**per poder-hi defensar els nostres interessos sense intermediaris**», i que, juntament amb un augment de les competències, estableixi unes vinculacions diferents amb l'Estat espanyol per als propers anys.

La carta deixa clar, però, que ni Maragall ni Pujol poden encapçalitzar aquesta «**segona transició**» que ERC reclama, i que, per tant, a

Josep-Lluís Carod-Rovira i Jordi Pujol.

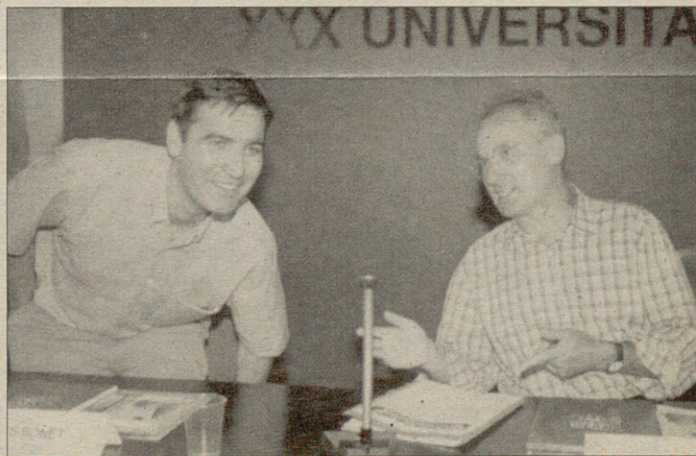
la pròxima legislatura «**serà només una legislatura de transició cap al canvi real**» de la mà «**d'una esquerra nacional emergent**», que dugui cap a un nou escenari «**ja en el marc europeu, amb uns altres objectius, uns altres dirigents i unes altres sigles**».

Davant l'atenció màxima des de CiU i PSC i els nervis d'una IC ja entregada a Maragall, s'evidencia ja la preocupació a la resta de partits que ERC deixi de ser força minoritària i pugui marcar l'orientació política del país cap a la independència i el progrés.

ERC celebra la Diada d'Eivissa i Formentera

El 8 d'agost ERC protagonitzà les reivindicacions a la Diada d'Eivissa i Formentera amb un acte, al matí, davant la tomba de Guillem de Montgrí, que conquerí l'illa el 1235 en nom de Jaume I, i que ha esdevingut símbol de la catalanitat de les Pitiüses. A la tarda, la Berenada Popular al Puig des Molins serví alhora per denunciar la militarització d'aquest espai de lleure dels eivissencs.

30a Universitat Catalana d'Estiu a Prada

La 30a edició de la UCE comptà, en un dels seus debats, amb la presència del dirigent d'ERC Carles Bonet, qui polemitzà amb Rafael Ribó sobre l'estratègia de l'esquerra nacional. Bonet refermà que l'esquerra ha de sincronitzar les llibertats socials amb les nacionals i recordà que l'origen del nacionalisme català prové de gent progressista. En aquest sentit criticà l'error de certes esquerres de supeditar-se al PSOE.

agenda nacional

setembre

dl	dm	dc	dj	dv	ds	diu
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

octubre

	1	2	3	4
5	6	7	8	9
10	11	12	13	14
15	16	17	18	19
20	21	22	23	24
25	26	27	28	29
30	31			

11 setembre Diada Nacional de Catalunya

Barcelona i Sant Boi

3 octubre Consell Nacional

Terrassa

9 octubre Diada del País Valencià

València

Entrevista ERC-Sinn Féin a Barcelona

Carod-Rovira, McGuinness i Maestro en el transcurs de la conferència de premsa.

El 24 de juliol va visitar Barcelona, convidat per la Universitat d'Estiu de la UB, una delegació del Sinn Féin encapçalada pel diputat a l'Assemblea autònoma d'Irlanda del Nord, Martin McGuinness. A banda dels actes acadèmics, el dirigent irlandès va celebrar una reunió de treball amb el secretari general d'ERC, Josep Lluís Carod-Rovira, i el secretari de Política Internacional, Jesús Maestro.

En la trobada es van analitzar les situacions polítiques generals a Catalunya i a Irlanda, i en concret l'evolució del procés de pau a l'Ulster. La intenció del Sinn Féin, expressada en la citada reunió, és tirar endavant el procés com un primer pas en vistes a la reunificació de l'illa.

Tant ERC com el Sinn Féin, com a partits nacionals i d'esquerra, lluiten per objectius similars, extrems que van ser destacats per Martin McGuinness en una conferència de premsa posterior. La lluita pels drets humans i dels pobles, la voluntat d'avançar cap a una societat sense desigualtats socials, amb la implementació de polítiques socials progressistes, així com el desenvolupament de les llengües pròpies. Tant el dirigent del Sinn Féin com el secretari general d'ERC van expressar públicament la seva felicitació per la presa de relacions entre els dos partits i van posar de manifest la voluntat de dur a terme contactes regulars entre les dues formacions polítiques.

sol·licituds d'afiliació

Durant el mes de juliol, s'han rebut a la Secretaria Nacional d'Organització i Finances 5 sol·licituds d'afiliació a ERC. En total ja sumen 118 sol·licituds en guany.

Almóster

Marc Frigola i Capafonts

BCN.Nou Barris

Núria Pentonet i Peris

BCN.Sant Martí

Frederic De Campos i Bartroli

Premià de Mar

Laia Anton i Martínez

Seròs

Isidre Fillat i Prior

Exposició de cartells sobre l'Onze de Setembre

ERC-Gràcia inaugurarà el 8 de setembre al seu local (carrer Sant Salvador, 109) una exposició de cartells sobre l'Onze de Setembre.

L'exposició, que estarà oberta fins al dia 14, és a disposició d'aquelles seccions locals que hi puguin estar interessades. Per a més informació contacteu amb:

ERC-Gràcia

telèfon 932 10 38 31

dimarts de 20 a 22 hores

JOSEP OMBRIU
FRANCESC PALLARÉS (eds.)
Comunicació política i comportament electoral

llibre recomanat

Aquest estudi, editat per la Fundació Jaume Bofill, analitza en profunditat les eleccions autonòmiques del 1995 al Principat, pel que fa a mitjans de comunicació, opinió pública, temàtica electoral, propaganda, factors de vot i impacte de la campanya electoral. L'estudi està realitzat per dotze investigadors, professors i catedràtics de la UPF i la UAB.

El treball no se ceneix exclusivament als dies de la campanya electoral sinó que inclou estudis de l'opinió pública i dels mitjans des d'inicis de 1995 i la precampanya com a punts de referència i primeres aproximacions a l'anàlisi pròpia de la campanya.

Pels autors, el rol dels mitjans de comunicació de masses i la intermediació política, en un marc on la televisió ocupa un paper central en el sistema de mitjans, ha adquirit unes característiques acceptades generalment: l'establiment de l'agenda, la prioritització d'aspectes, la personalització de la política i la diferent influència segons els temes.

L'estudi afirma, a partir de dades empíriques, que la gran majoria d'electors ja té decidit el vot abans d'iniciar-se la campanya electoral, les quals desperten, en general, un baix interès entre la ciutadania.

ESQUERRA NACIONAL ÉS EDITADA
PER LA SECRETARIA D'IMATGE I COMUNICACIÓ

DIPÒSIT LEGAL B-3690-1998
IMPRESA EN PAPER RECICLAT

COORDINACIÓ JOSEP VALL
REDACCIÓ DANIEL CONDEMINAS
COL·LABORACIONS JESÚS MAESTRO
JOSEP PRATS
REVISIÓ LINGÜÍSTICA ANNA SIMÓ

SEU NACIONAL D'ERC
VILLARROEL, 45
08011 BARCELONA
TELÈFON 934 53 60 05
FAX 933 23 71 22
E-MAIL bustia@erc-cat.org
INTERNET <http://www.erc-cat.org>